

[Poulsgaard]

står vi nu i den situation, hvor vi diskuterer ministerens redegørelse, at to store partier i Danmark, nemlig venstre og konservative, på nær to medlemmer af venstre kan jeg forstå, ganske klart har sagt, at de går ind for en boykot af de olympiske lege.

Nu synes jeg nok, at det er lidt svært som parti at udtale sig om, hvorvidt man skal gå ind for en boykot eller ej, for det er helt givet, at mange af de vælgere, der sidst stemte på venstre eller på det konservative folkeparti, ikke er enige med partierne i den holdning, partierne har taget. Jeg tror, det var Vilstrup, der her for nylig havde en meningsmåling, og dér kunne vi jo se, at alle partier var delte i spørgsmålet om, hvorvidt man skulle deltage eller ej.

Jeg vil gerne sige her, at mit parti også er delt i spørgsmålet. Vi er et flertal, der mener, at på trods af denne besættelse og på trods af disse brud på internationale regler, der er foretaget af Sovjetunionen, skal idrætsfolk tage derover og deltage, men der er et stort mindretal i mit parti, der mener, at vi burde blive hjemme.

Men hvis man nu forestiller sig – og det var da ikke helt utænkeligt – at Danmark vandt en guldmedalje, så er jeg helt sikker på, at uanset om man er tilhænger af boykot eller man er tilhænger af at tage til Moskva, så vil vi alle sammen som danske føle os stolte over, at den idrætsmand eller idrætskvinde får en medalje hjem til Danmark.

For øvrigt mener vi ikke i fremskridtspartiet, at denne debat skulle have været afholdt. Vi mener ikke, at ministeren skulle være kommet med sin redegørelse. Vi har da endnu et frit land – på trods af at socialdemokratiet gør, hvad det kan for at nedbryde det – hvor det er frie mennesker, der lever. Vi kan simpelt hen ikke pålægge disse mennesker forbud, sige, at de ikke må rejse til Rusland, USA, Kina eller andre steder; det må være den enkelte selv, der bestemmer, hvor han eller hun ønsker at rejse hen. Derfor kunne man efter vor mening roligt have overladt det til idrætsorganisationerne selv at skønne, om de vil deltage eller ej. I og med, at vi får denne redegørelse, begynder kulturministeren at blande sig i ting, som i hvert fald ikke hører hjemme under kulturministeren.

Men lad os håbe, at disse lege, som bliver afholdt i Moskva – om end i en meget redu-

ceret form, fordi nogle af de store nationer ikke deltager – vil medvirke til, at det internationale klima bliver en lille smule varmere. Det er sommer udenfor, og vi skulle gerne have temperaturen på det udenrigspolitiske felt nogle grader op. Det er efter min mening blevet kølet lidt for langt ned.

Jeg vil gerne slutte med rent personligt at sige tak til formanden for Dansk Idræts-Forbund, Kurt Møller, for den indsats, han har gjort for, at disse sportsfolk, der udfører den kæmpepræstation, det er at kvalificere sig til de olympiske lege, også kan få lov til at deltage.

Ingerlise Koefoed (SF):

I SF er vi enige i konklusionen på kulturministerens redegørelse, at Danmark ikke skal boykotte de olympiske lege i Sovjetunionen i sommer. Men de forudsætninger, vi drager vores konklusion på, er nogle andre end kulturministerens.

Kulturministerens redegørelse er i det store og hele lagt idrætspolitisk op. Der bliver sagt meget og meget pænt i den om idrættens frihed og idrættens ret til selv at organisere sig og selv at bestemme. Og så drages der nærmest et lettelsens suk over, at regeringen kan lade idrætsorganisationerne beholde deres frihed i denne sag. Dette lettelsens suk er formuleret sådan:

»Kun en helt ekstraordinær situation kunne efter regeringens opfattelse føre til en officiel reaktion over for idrætsorganisationerne. Det er dette synspunkt, der har ligget bag vort hidtidige forbehold om Danmark i en helt isoleret stilling i forhold til de lande, vi i øvrigt ønsker at sammenligne os med. Det er åbenbart, at en sådan situation ikke vil komme til at foreligge.«

Når man har læst det, så kommer man uvilkårligt til at spørge sig selv: hvor meget havde der egentlig været tilbage af idrættens højt besungne frihed, hvis flere af de EF- og NATO-lande, som kulturministeren i øvrigt ønsker at sammenligne os med, var gået ind for en boykot? Og hvor lidt frihed havde der mon været tilbage, hvis udenrigsministeren havde skullet bestemme, han, som på mødet i Napoli synes at have været mere end ivrig for at skabe en fælles holdning til boykot af de olympiske lege. I disse tilfælde havde idrætssynspunktet måttet vige for det, der